

Η πρόσκληση του Ιησού

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Τη Β΄ Κυριακή μετά την Πεντηκοστή διαβάζεται στις Εκκλησίες το Ευαγγέλιο που αναφέρεται στην κλήση των μαθητών του Χριστού. Μας λέει ότι, ενώ περπατούσε «παρά τή θάλασσα τῆς Γαλιλαίας», είδε τους δύο αδελφούς, το Σίμωνα και τον Ανδρέα, να ψαρεύουν και τους κάλεσε να γίνουν «ἁλιεῖς ἀνθρώπων». Παρακάτω βρίσκει άλλους δύο αδελφούς, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, και κάνει το ίδιο. Το εκπληκτικό είναι ότι και στις δύο περιπτώσεις, καθώς μας αναφέρει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος, «εὐθέως ἀφέντες» αυτό που έκαναν, Τον ακολούθησαν.

Διερωτάται κανείς τι ήταν αυτό που έζησαν μέσα τους, ώστε ν' αφήσουν τα πάντα και ν' αλλάξουν τρόπο ζωής. Χωρίς να έχουν εμπειρία των θαυμάτων Του, της διδασκαλίας Του, της προσωπικότητάς Του τέλος πάντων, και χωρίς να γνωρίζουν τις συνέπειες αυτής της κλήσης, Τον ακολουθούν χωρίς όρους.

Μπορεί να νομίζουμε ότι αυτή η ανταπόκριση στην κλήση του Ιησού, για να Τον

ακολουθήσουν «ὅπου ἂν ὑπάγη», να έγινε μόνο «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ» στους αποστόλους. Η Εκκλησιαστική ιστορία μάς διαψεύδει. Μας λέει ότι από την αρχή έως σήμερα, και φαίνεται ότι θα συνεχιστεί μέχρι συντελείας των αιώνων, υπάρχουν οι άνθρωποι που, χωρίς καμιά λογική διαδικασία και χωρίς έξωθεν επέμβαση, αλλάζει η πορεία της ζωής τους. Ενώ δηλαδή θεωρούν ότι η ευτυχία τους και το νόημα ζωής τους στηρίζεται στις αρμονικές οικογενειακές σχέσεις, στην υγεία, στην οικονομική άνεση, στην κοινωνική καταξίωση κι οτιδήποτε του κόσμου τούτου ωραίο, ανακαλύπτουν τη «ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίῳν». Συνειδητοποιούν πως, την ώρα π.χ. του θανάτου, τίποτε από αυτά δεν είναι ικανό να βοηθήσει.

Από την άλλη, μπορεί αυτή η συνειδητοποίηση να προέλθει από μια ρουτίνα της ζωής όπου πνιγόμαστε καθημερινά, χωρίς καμιά εσωτερική αλλαγή που πηγάζει από την ομορφιά της σχέσης με το Θεό και τους ανθρώπους. Τελικά και τα αρνητικά της ζωής μπορούν να γίνουν αφετηρία για νέα ζωή, τη ζωή του Θεού, και μια νέα πορεία μέσα στην «ὁδόν τοῦ Κυρίου».

Σε κάποια στιγμή της ζωής μας, με κάποια γεγονότα που θα μιλήσουν μέσα μας, ο Χριστός θα μας καλέσει σε νέα πορεία. Εξωτερικά μπορεί τίποτε να μην αλλάξει, κι ούτε έχει σημασία αυτό. Οι μεγάλοι σεισμοί, που διενεργούνται στην καρδιά του ανθρώπου, είναι μυστικοί και αθόρυβοι και στηρίζονται στην υπέρβαση της λογικής και των διαβεβαιώσεων. Αυτό το «κάτι» που μιλά στην καρδιά, όμοιο με εκείνο των ερωτευμένων, κάνει τον άνθρωπο να θέλει να ζήσει σύμφωνα με το Ευαγγέλιο, ν' αγωνίζεται και να κουράζεται για χάρη του Χριστού, αισθανόμενος ότι τον προσκαλεί.

Υπάρχει, βέβαια, και η άλλη κλήση, η ειδική κλήση για ιεραποστολή, για ιερωσύνη, για μοναχισμό. Είναι αυτή της πλήρους αφιέρωσης. Δεν μπορεί να είναι για όλους, γιατί δεν αντέχουν το ίδιο όλοι.

Ωστόσο, όλοι είμαστε καλεσμένοι να Τον ακολουθήσουμε, να Τον ζήσουμε, να γίνει ο Διδάσκαλος και ο Κύριός μας. Καλεσμένοι, ουσιαστικά, να απολαύσουμε την όντως Ζωή «τή νῦν καί τή μέλλουσα».

Πηγή:isagiastriados.com